

บทนำ

นี่ราหนึ่งกัมหน้าหนึ่งอยู่ที่ขอบเตียง...ห้องหอ
งานแต่งงานเป็นไปอย่างราบรื่นตามที่นี้ราหวังไว้ คงเป็นเพราะ
แขกเหรื่อมีเพียงญาติและเพื่อนสนิททั้งของฝ่ายหล่อนและฝ่ายเจ้าบ่าว...
อนล งานนี้เขาและหล่อนจึงไม่ต้องเหนื่อยมากนัก
หญิงสาวยังอยู่ในชุดเจ้าสาวสีขาวสะอาดตาซึ่งหล่อนยังไม่ได้เปลี่ยน
ชีวิตลูกผู้หญิงเป็นเจ้าของได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น...หล่อนอยากจดจำภาพ
นี้เอาไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้
ร่างบางลุกขึ้นยืนส่องกระจกเงาหน้าโต๊ะเครื่องแป้งมองภาพตัวเอง
ในชุดงาม กระโปรงชุดลูกไม้สีขาวยาวกรอมพื้น นี่ราลูบมันเบาๆ อย่าง
ทะนุถนอม
ตั้งใจอยากเก็บไว้ให้ลูกสาวในอนาคต...หากได้มี ถึงแม้ความหวัง
ยากจะเป็นจริงแต่หล่อนก็ยังอยากจะหวัง
ประตูห้องน้ำเปิดออก อนลสาวทำออกมาอย่างรวดเร็ว เขามอง
ปราดไปยังหญิงสาวด้วยหางตาก่อนจะรวบเก็บผ้าห่มกับหมอนเพื่อย้าย

ลงไปนอนโซฟาชั้นล่างในห้องรับแขก

นี่เรามองตามตาละห้อยแล้วได้แต่ทอดถอนใจ เข้าหอคืนแรกเขาก็แสดงออกถึงความจงเกลียดจงชังหล่อนอย่างไม่ปิดบัง

ในงานเขาจะต้องหล่อนเพียงแค่ว่าพอเป็นพิธีเพื่อไม่ให้ใครสงสัยปฏิบัติต่อหล่อนเท่าที่จำเป็น แยกในงานต่างอ้อมอ้อมยินดี ฝ้ามองตามบ่าวสาวที่สมกันราวกิ่งทองใบหยก บรรดาเพื่อนฝูงแซวอย่างสนุกปากบ้างก็ว่าอิจฉาบ้างก็ว่าเหมาะสม ไม่เว้นแม้แต่ห้องชายของอนล...อินและเพื่อนรักอย่างภนต์ยังเอ่ยปากอิจฉาเจ้าบ่าวหมาดๆ ไม่หยุด

เมื่อจบงานเขาก็ไม่แม้แต่จะหันกลับมามองหน้ารีวเลยด้วยซ้ำ หากหล่อนต้องทนเพราะรักเขาเต็มหัวใจ

ประตูห้องนอนกระแทกปิดลง อนลออกไปแล้ว...แม้ไม่มีคำพูดใดๆ แต่สายตารังเกียจของชายหนุ่มบ่งบอกได้เป็นอย่างดี

อนลหัวผ้าหอบผ่นเดินลงบันไดมาอย่างซุ่มมัว

ชายหนุ่มรับรู้ที่เจ้าสาวของเขาไม่ใช่หญิงสาวบริสุทธิ์เพียงแค่นั้นถึงเดือนก่อนหน้างานแต่งงาน การ์ดแจกไปแล้ว ญาติผู้ใหญ่ก็เชิญไปแล้วงานแต่งงานจึงเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ต้องเป็นไปตามกำหนดการเดิม

อนลเกลียดการถูกทรยศหักหลังเป็นกำลัง แม้ว่าเรื่องนั้นจะเกิดขึ้นก่อนหน้าที่หล่อนกับเขาจะตกลงคบหากัน แต่ทำไมหล่อนไม่บอกเขามาตั้งแต่แรกหากว่าหล่อนบริสุทธิ์ใจ

เพียงหล่อนซื่อสัตย์ เพียงหล่อนบอกตั้งแต่แรก เขาคงรับสิ่งที่หล่อนเป็นได้ และรักหล่อนไม่น้อยลงกว่าเดิม

เวลานี้ชายหนุ่มเข้าใจได้แค่ว่ารีวคงต้องการจะจับเขาเท่านั้นเอง หล่อนต้องการมีหน้ามีตาในสังคม เป็นภรรยาของนักธุรกิจชื่อดังให้สมกับฐานะลูกสาวของคุณหญิงฤดี...มายไฮโซผู้ร่ำรวย

หรือไม่...ก็แค่หาพ่อให้เด็กที่อยู่ในห้อง

แม้ที่ราจะยืนยันว่าหล่อนไม่ได้ตั้งครมภ์แต่อนลยังไมเชื่ออย่างสนิทใจ หล่อนเคยโกหกเขาคำโตมาได้ครั้งหนึ่ง มีหรือที่จะไม่มีครั้งต่อๆ ไป

เขาเคยคาดคั้นหาตัวผู้ชายคนนั้นแต่ที่ราปากแข็งไม่ยอมตอบ หล่อนปิดปากเงียบและไม่เคยเอ่ยถึงหมอนั้นเลยด้วยซ้ำ ราวกับลืมเรื่องควาของ ตัวเองไปได้อย่างสนิทใจ

เฮอะ...ช่วยกันปกปิดแทนชายชั่ว จะแปลกอะไรหากเขาจะทำได้แค่ มองหล่อนเป็นหญิงเลวๆ แคผู้หญิงไม่ซื่อสัตย์คนหนึ่ง

ชายหนุ่มโยนผ้าห่มกับหมอนลงบนโซฟาอย่างใส่อารมณ เด็กรับใช้ในบ้านมองมาด้วยความสงสัย อนลจึงกล่าวขึ้นเสียงเรียบ

"คุณเขายังไม่ชิน ฉันเลยลงมานอนข้างล่าง...พรุ่งนี้ฉันขึ้นไปจัดห้องพัก แยกข้างๆ ห้องนอนใหญ่ไว้ให้ฉันด้วย แล้วก็อย่าพูดมาก"

"ค่ะ คุณนล" เด็กรับใช้จินนารับคำสั่งๆ ก่อนแยกตัวไปพักที่เรือน เล็ก รู้ว่านายผู้ชายไม่ชอบให้ใครซักถามอะไรยี่ดียวานำว่าคาญ

ในขณะที่อนลทอดตัวลงนอนก่ายหน้าผาก ปากคน...อันตราย

เขาไม่ต้องการให้เรื่องนี้แพร่กระจายออกไป ไม่ใช่เพื่อที่รา หากเพื่อตัว เขา และเพื่อบริษัทของพ่อ ชายหนุ่มสานต่อธุรกิจที่พ่อก่อตั้งขึ้นมาอย่าง ยากลำบาก กว่าจะเป็นรูปเป็นร่างประสบความสำเร็จอย่างเช่นทุกวันนี้

แม้เงินทองจะมากมาย แต่ชื่อเสียง ความน่าเชื่อถือ...หายากกว่า

เขาไม่ต้องการให้เสียประวัติ ผู้บริหารระดับสูงของบริษัทถูกเมียบ สวมเขาตั้งแต่ยังไม่ได้เข้าพิธีวิวาห์...มันไม่ใช่เรื่องดี เขากลัวจะมีผลกระทบ ต่อความน่าเชื่อถือของบริษัทที่พ่อแสนรัก

นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้ต้องทนแต่งงานกับหล่อน...จนกว่าจะจับได้ว่าไอ้ชายชั่วคนนั้นเป็นใคร และเมื่อถึงเวลานั้นเขาจะไม่ยอมให้ที่ราอยู่ ที่นี้...อยู่ในฐานะภรรยาของเขาอีกต่อไปเป็นแน่

บทที่ 1

นี่ราลีมตาตื่นตั้งแต่ตีห้าครึ่ง ยังไม่ทันที่ดวงตะวันจะโผล่พ้นขอบฟ้า ด้วยความที่หล่อนเป็นคนตื่นเช้าอยู่แล้วทำให้ไม่ค่อยรู้สึกสะลึมสะลือมากนัก หญิงสาวหันไปมองที่นอนข้างตัวซึ่งยังคงเรียบเหมือนตอนก่อน หล่อนจะล้มตัวลงนอน พยายามมองโลกในแง่ดีให้ตัวเองนึกขึ้น *เข้าหอวันแรก...เจ้าบ่าวก็หนีไปเสียแล้ว*

หญิงสาวหัวเราะอย่างฝืดฝืนเต็มที่ให้กับความคิดของตัวเอง การพยายามมองโลกในแง่ดีเวลานี้ไม่ได้ช่วยอะไรเลย หล่อนลุกขึ้นหยิบเสื้อคลุมแล้วเดินลากขาเข้าห้องน้ำไปอย่างเลื่อนลอย

ร่างบางค่อยๆ ย่องลงบันไดมาชั้นล่างหลังจากอาบน้ำแต่งตัวและพับผ้าห่มเก็บที่นอนเสร็จ หล่อนเห็นแล้วว่าอนลยังไม่ตื่นจึงไม่กล้าทำเสียงดัง ได้แต่แอบมองชายหนุ่มผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีนอนขดอยู่บนโซฟา *คงเป็นเพราะปรับแอร์ไว้แรงก่อนนอน...หล่อนคิดก่อนก้มลงหยิบผ้าห่มที่ไหลลงมากองกับพื้นชั้นห่มให้เขาอย่างเบามือ นึกเสียใจที่ตนเอง*

เป็นต้นเหตุทำให้เขาต้องลำบากลำบากนอนหนาวอยู่ตรงนี้

แต่ความรู้สึกนั้นมันยังน้อยกว่าความน้อยใจที่เขาแสดงที่ทำรังเกียจ
หล่อนมากมายเสียเหลือเกิน

ด้วยความที่อนลมีความรู้สึกไววกกับใกล้เวลาตื่นนอนอยู่แล้ว
ชายหนุ่มจึงสะดุ้งเมื่อเนื้อตัวสัมผัสโดนผ้าห่มหนาวนุ่ม และเมื่อเห็นว่าเป็น
นีราที่กำลังจะห่มผ้าให้ อนลจึงปัดมือหล่อนออกเสีย

"ไม่ต้อง" เขาพูดเสียงห้วนพลางลุกขึ้นยืนโดยไม่มองหน้าหล่อน

นีราหน้าเสีย หล่อนหยิบผ้าห่มขึ้นมาพับแก้ก๊อ วางไว้บนโซฟาอีก
ครั้งอย่างใจเย็น อนลแอบมองตามแล้วนี่กรำคาญใจ เขาโคลงศีรษะก่อน
เดินหนีขึ้นห้องไป ปล่อยให้หญิงสาวได้แต่มองตามตาละห้อยน้ำตา
เอ่อคลอ โกรธเขาไม่ลง...ก็หล่อนเองไม่ใช่หรือที่ทำลายความไว้เนื้อเชื่อใจ
ที่เขาเคยมีให้

นีราเข้าใจดีว่าคงอีกนานกว่าที่เขาจะยอมรับในตัวหล่อนได้อีกครั้ง
ครั้งแรกที่อนลรู้เรื่อง เขาคาดคั้นให้หล่อนบอกว่าชายชู้คนนั้นเป็น
ใคร เขายืนยันว่าจะให้อภัยแต่นีราปฏิเสธที่จะตอบ...หล่อนบอกเขาไม่ได้
และนั่นคือเหตุผลที่ทำให้อนลไม่เชื่อใจหล่อนอีกต่อไป

หญิงสาวใช้หลังมือปาดน้ำตา หล่อนไม่เคยยกย้อท้อ ต่อให้นาน
แค่ไหนหล่อนก็จะทำให้เขากลับมาเป็นอนลคนที่เคยรักหล่อนให้ได้
หล่อนเชื่อเสมอว่าความรัก...สามารถเอาชนะได้ทุกสิ่ง

นีราเข้าครัวเพื่อทำอาหารเช้าอย่างง่าย ๆ หญิงสาวมีความเป็นแม่
ศรีเรือนอย่างสมบูรณ์ หล่อนชอบเข้าครัว ชอบดูแลคนอื่น ถนัดงานบ้าน
มากกว่างานธุรกิจ ด้วยความที่คุณหญิงฤดีผู้เป็นแม่ทั้งรักทั้งหวงและ
ตามใจหล่อนเสียเหลือเกิน ทำให้นีราแทบไม่เคยแตะต้องงานธุรกิจของ
ทางบ้านเลยด้วยซ้ำ วันเวลาของหล่อนจึงหมดไปกับการช่วยแม่ดูแลเรื่อง
เอกสารนิดๆ หน่อยๆ และลองสูตรอาหารใหม่ๆ

ข้าวต้มกึ่งเดือดปุดอยู่ในหม้อส่งกลิ่นหอมกรุ่น นีราปิดเตาแก๊สก่อนวางมือให้จินนาทำหน้าที่ต่อโดยไม่ลืมน้ำก่อนเดินออกไป

"ของคุณนลใส่กึ่งเยอะๆ นะจ๊ะ ไม่ต้องโรยผัก"

หล่อนจำได้เสมอว่าอะไรที่สามีชอบและไม่ชอบ อันที่จริง...ทุกอย่างที่เป็นอนล หล่อนจำได้ทั้งหมด แต่สำหรับเขา ในความทรงจำคงจดจำหล่อนได้แค่เรื่องเดียวเท่านั้น

ร่างบางเดินค่อมออกมาจากห้องครัวทันได้เห็นอนลที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ เนื้อตัวยังคงชื้นและมีหยดน้ำอยู่ตามไรผม เขากำลังยืนรับโทรศัพท์หญิงสาวหน้าแดงก่ำเมื่อเห็นว่าเขานั่งเพียงผ้าคลุมสีน้ำเงินเข้มเท่านั้น ชายหนุ่มเหลือบมองหล่อนแล้วร้องในลำคอก่อนเบือนหน้าหนี ให้ความสนใจกับปลายสายต่อ

โฮเฮีย จะตบตากันไปถึงไหน อย่างกับว่าไม่เคยเห็น

เรื่องสกปรกขนาดนั้นยังทำได้ นับประสาอะไรกับแค่เขานั่งผ้าคลุมผืนเดียวออกมายืนโทรศัพท์ น่าจะยังน้อยสำหรับหล่อนเสียด้วยซ้ำ

นี่เราได้ยินคร่าวๆ เนื่องจากว่าโทรศัพท์กับโต๊ะอาหารอยู่ใกล้กัน หล่อนที่กำลังจัดเตรียมซอส น้ำส้มปรุงรสให้เขาจึงพลอยได้ยินไปด้วย

แม่ของอนล...คุณปานใจโทรมาหาเขาแต่เช้า พวกผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายไม่ทราบแม้กระทั่งว่าอนลโกรธเคืองนี่ราจึงถามขึ้นมาอย่างไม่คิดอะไร

"เมื่อคืนเป็นยังไงบ้างลูก" เสียงผู้เป็นแม่หัวเราะคิกคัก อนลพอจะเดาออกว่าคุณปานใจกดปุ่ม speaker ไว้ด้วย และถ้าเดาไม่ผิด พ่อของเขา...คุณอาหนั้ต้องยืนอยู่ข้างๆ ด้วยเป็นแน่

"ก็ดีครับแม่" ดีที่อย่างน้อยไม่ต้องนอนอยู่ข้างๆ นีรา

"ดีนะมันยังงั้นลูก" ผู้เป็นแม่เอ็ด "แม่กับพ่ออยากอุ้มหลานเร็วๆ"

ขอโทษครับแม่ แต่คงไม่มีวัน...อนลได้แต่ตอบในใจด้วยไม่อยากจะให้พวกท่านกังวล

"ยังไม่ใช้เร็วๆ นีรอกครับ พ่อกับแม่อย่าตั้งหน้าตั้งตาอเลย ช่วง

"นี่งานผมยุ่งจะตาย"

เสียงคุณอานันท์แทรกเข้ามาทันควัน นิสัยใจร้อนของอานลได้มาจากใครก็เป็นอันว่าไม่ต้องสงสัย "บ๊ะ...ได้ยังไงวะลูกคนนี่ จะให้พ่อกับแม่แก่ตายโดยไม่ได้อุ้มหลานเลยหรือไง"

ชายหนุ่มหัวเราะลั่น ตรงกับที่เดาไว้ที่แรกว่าท่านคงอยู่ใกล้ๆ ไม่มีผิด "พ่อก็รอกขอให้เจ้าธินมันสิครับ"

"รอไอ้เจ้าธินเหอ อิกนาน...ปานนี้มันยังไม่เข้าบ้านเลย ไม่รู้ไปเมาอยู่ที่ไหน"

"ช่างเถอะครับพ่อ ประสาผู้ชาย"

คุณปานใจขอให้อานลเรียกนี่รามาคูด้วย หล่อนเป็นแม่ผิวประเภทเห่อลูกสะไภ้ ยิ่งเป็นนี่รา...คุณปานใจเห็นว่าหล่อนเรียบริ่อย เพียบพร้อมใจเย็น และเหมาะจะเป็นแม่ศรีเรือนให้กับอานล...ลูกชายจอมใจร้อนเป็นที่สุด

อานลยื่นโทรศัพท์ที่ให้นี่ราแล้วบอกหล่อนแค่ว่า "คุณแม่จะพูดด้วย"

เขาพยายามปิดปากกระบอกโทรศัพท์เพื่อไม่ให้แม่ได้ยินเสียง... เสียงที่แสดงความเฉยชาออกมาอย่างชัดเจน นี่ราสังเกตว่าตอนที่ยื่นโทรศัพท์ให้ เขาพยายามระวังไม่ให้มือสัมผัสโดนหล่อนเลยเสียดด้วยซ้ำ ถ้าหล่อนทำได้ก็นึกอยากจะร้องให้มันอยู่ตรงนี้

"น้ำเองคะคุณแม่" หล่อนกรอกเสียงลงไป พยายามไม่ให้ผิดสังเกต

"หนูน้ำหรือจ๊ะ เป็นยังไงบ้าง สบายดีไหม"

"สบายดีคะคุณแม่ เมื่อวานก็ไม่ค่อยเหนื่อยอะ"

"แล้วพอนลเป็นยังไงบ้างลูก ทำอะไรให้หนูไม่พอใจบ้างไหม"

คาดคั้นจากลูกชายไม่ได้ก็ถามเอากับลูกสะไภ้แหละ

"คุณนล..." นั่นสิ เขาเป็นอย่างไรบ้าง หล่อนจะรู้ได้อย่างไร...หน้าเขาก็ยังไม่มองเลยด้วยซ้ำ พอหล่อนมายืนโทรศัพท์ เขาก็เดินหนีไปที่อื่นเสีย

"คุณนลดีกับน้ำมากๆ เลยอะ" หล่อนตอบพลางยิ้ม เชื่อว่าบางทีมัน

จะช่วยให้หน้าเสียงฟังดูจริงจังขึ้น

คุณปานใจหันไปหัวเราะคิกคักกับผู้เป็นสามี...หวานกันออกอย่างนี้ ไม่นานต้องมีหลานให้อุ้มแน่ๆ ท่านและคุณอาหันที่ยุติบทสนทนาเมื่อรู้ว่า ลูกชายและลูกสะใภ้กำลังจะทานอาหารเช้า ก่อนวางคุณปานใจยังไม่ลืม ย้ำกับนรีรา

"มีหลานให้แม่กับพ่ออุ้มไว้ๆ นะจ๊ะ"

นรีรารับคำอย่างเสียไม่ได้ เป็นธรรมชาติของผู้สูงวัยซึ่งอยากมีหลาน มาคอยออดอ้อน หล่อนรู้ว่าไม่ดีที่รับคำไปอย่างลวกๆ แต่ตอนนี้ก็ยังไม่เห็นประโยชน์หากจะพูดอะไรไปตามตรงเหมือนกัน

หล่อนวางสากก่อนจะหันมามองอยู่กับอาหารที่วางอยู่บนโต๊ะ จินนา เอาอาหารออกมาวางให้แล้ว หล่อนปรุงน้ำส้มให้เขาตามแบบที่เขาชอบ โรยกระเทียมเจียวให้อีกนิดหนึ่งเพราะอนลไม่ชอบทานอาหารที่มันจนเกินไป หญิงสาวเงยหน้าเมื่อได้ยินเสียงทุ้มดังขึ้น

"แก๊เฮลสถานการณ์ดีนี่" เป็นครั้งแรกตั้งแต่เสร็จงานแต่งที่เขาพูดกับ หล่อน ถ้าไม่นับคำว่า 'ไม่ต้อง' ตอนห่มผ้าห่มให้เมื่อเช้ากับ 'คุณแม่จะพูด ด้วย' แม่น้ำเสียงจะฟังดูประชดประชันไปหน่อยก็ตาม

"แล้วคุณนลอยากให้น้ำตอบท่านว่ายังไงคะ"

"ถ้าให้ตอบท่านตามตรง อย่างน้อยคุณก็คงไม่กล้าบอกเหตุผลที่ ทำไมผมถึงย้ายมานอนข้างล่าง"

"น้ำก็ได้ไล่คุณนลลงมา"

"อย่างกับคุณกล้า" เขาเริ่มขึ้นเสียงตามประกาศนอกรมณเริอ่อน

"น้ำไม่กล้าคะ" นีราตอบเรียบๆ ก่อนเดินไปยังที่นั่งของหล่อน การ ยอมเป็นการยุติการทะเลาะวิวาทอย่างง่าย ๆ ซึ่งหล่อนได้ใช้บ่อยๆ กับ อนล...โดยเฉพาะหลังจากที่เขาทราบเรื่อง

นีรานั่งคอยจนกระทั่งอนลกระแทกตัวนั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ หล่อนจึง ตักข้าวต้มเข้าปากบ้างเมื่อเห็นว่าเขาเริ่มทานพลังนึกขึ้นมาได้

"คุณนลแอบฟังที่หน้าคุยกับคุณแม่หรือคะ" หล่อนถาม ไม่แสดงอาการว่าไม่พอใจหรือไม่

อนลตอบอย่างยียวน เขาไม่สนใจว่านี่เราจะโกรธหรือไม่ที่เขาเสียมารยาท ในเมื่อไม่มีอะไรจะต้องมานั่งแค้นกันอีกต่อไป

"บังเอิญข้างบนมีเครื่องฟุ้งโทรศัพท์ที่อยู่เครื่องหนึ่ง" เขาเงยหน้าขึ้นจากซาม จ้องมองหล่อนอย่างทำทนายราวกับรอคอยให้หล่อนหมดความอดทน และถอดหน้ากากที่แสนจะใจเย็นอ่อนโยนออกเสียที

"และบังเอิญผมเป็นเจ้าของบ้าน จะทำอะไรก็ได้"

"คะ คุณนลเป็นเจ้าของบ้าน น้ำจ๋าได้ น้ำไม่ได้จะว่าอะไร...แค่ถาม" นีราตอบเท่านี้ก่อนก้มหน้าก้มตาทานต่อไปเพราะไม่อยากหาเรื่องให้เขา จ้องจับผิดอะไรหล่อนอีก

ชายหนุ่มลอบมองอีกฝ่ายอย่างไม่ค่อยพอใจ เขาไม่ชอบที่นีรามักจะตัดบทอะไรง่าย ๆ หากหล่อนโวยวายขึ้นเสียงหรือแสดงที่ท่าไม่พอใจขึ้นมาบ้าง เขาคงจะรู้สึกดีที่อย่างน้อยความรูสึกผิดในใจก็คงไม่มากมายอย่างที่เขิน

ยิ่งหล่อนเงิบ ยิ่งทำให้เขาคิดว่าเขารังแกหล่อนมากเกินไปหมกตัดหล่อนมากเกินไปหรือเปล่า ทั้งที่ชายหนุ่มเฝ้าอยู่กับตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า...ไม่...

นีราทำตัวเอง หล่อนทรยศเขา หล่อนทำให้เขาไม่เชื่อใจ และสุดท้ายหล่อนก็ทำให้ความรักที่เขามีแปรเปลี่ยนเป็นโกรธเกลียดจนได้

อนลที่ข้อนลงบนซามทั้งที่เพิ่งทานไปได้ไม่ถึงครึ่ง อาหารบางส่วนกระเด็นออกมาตามแรงกระแทก นีรามองตามอย่างงงๆ เมื่อไม่รู้ว่าเขาไม่พอใจอะไร

ชายหนุ่มเดินหนีขึ้นบันได *อารมณ์เสีย...ไม่ชอบความรู้สึกผิดที่มันคอยตามรังควาณอย่างไม่รู้จักจบสิ้น*

ร่างบางวิ่งตามมาเพื่อรั้งลำแขนแข็งแรงของเขาเอาไว้ หล่อนถาม

อย่างไม่เข้าใจ "คุณนลเป็นอะไร คุณไม่พอใจอะไรน้ำอีก"

อนลไม่ตอบความ เขาเพียงสะบัดแขนจากหล่อนด้วยความรังเกียจ ทำให้นี่ราที่ตั้งตัวไม่ทันล้มกระแทกลงไปกองอยู่กับพื้นตามแรงเหวี่ยง ภาพนั้นเองที่ทำให้ชายหนุ่มตกใจด้วยไม่นี่จะทำอะไรรุนแรง เขาเพียงแค่สะบัดมือออก...ไม่อยากจะให้หล่อนแตะต้องโดนตัว แต่ไม่ได้คิดจะทำร้ายให้หล่อนเจ็บตัว ส่วนเจ็บใจ...นั่นเป็นอีกเรื่อง

ชายหนุ่มรีบลงบันไดมาหา โชคดีที่เขาเพิ่งขึ้นไปได้แค่ไม่กี่ชั้น ไม่กล้านึกว่าหากเขาขึ้นไปสูงกว่านี้แล้วนี่ราตามขึ้นไป...จะมีสภาพเป็นอย่างไร

อารามตกใจทำให้อนลวิ่งเข้าไปประคองร่างหล่อนอย่างลืมหืมตา นี่ราชากะแผลกเล็กน้อยแต่ไม่มีบาดแผลอะไรมากไปกว่ารอยฟกช้ำ เขาเพียงหล่อนที่เดินกะเผลกกะเผลกไปที่โซฟา ถ้ามตะกุกตะกัก

"คุณเป็นอะไรมากไหม" เขาถามเสียงอ่อย หล่อนสัมผัสได้ถึงความห่วงใยมากมายในน้ำเสียงนั้น หญิงสาวเพียงยิ้มบางและส่ายหน้า เจ็บ...แต่ก็คุ้ม

เขาขยับข้อเท้าข้างที่นี่ราทะเลกเบาๆ และตกใจเมื่อหล่อนสะดุ้งตัวโยน

"ตรงนี้เจ็บมากไหม" เขาทำหน้าที่แพทย์ รู้สึกเจ็บแทนหล่อนเสียดด้วยซ้ำ "ไปโรงพยาบาลกันดีไหม"

"ไม่เป็นไรคะคุณนล แค่เท้าช้ำนิดๆ หน่อยๆ เดี่ยวก็หาย ทายาก็พอค่ะ"

"แน่ใจหรือ"

หล่อนพยักหน้าให้เขา ชายหนุ่มจึงเรียกหากลองยาจากจินนา และทายาให้หล่อนด้วยตัวเองอย่างเบามือ จึงไม่ทันได้เห็นว่าอีกฝ่ายอมยิ้มเฝ้ามองที่ท่ากระตือรือร้นของคนที่กำลังนวดข้อเท้าให้หล่อนอยู่

วินาทีนั้นเองที่หญิงสาวสัมผัสได้...อนลคนเดิมกลับมาแล้ว

อนลเงยหน้าขึ้นมามองหน้าหล่อนเป็นระยะเพื่อจะได้ดูและประเมิน